

Sygn. akt IV KK 25/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 kwietnia 2013 r.,

sprawy L. A.

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej
A. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 9 sierpnia 2012 r., częściowo
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 5 kwietnia 2012 r.,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżycielkę subsydiarną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Subsydiarnym aktem oskarżenia L. A. został oskarżony o to, że: od września 2000 r. do 16 września 2009 r. poprzez nadużycie stosunku zależności i wykorzystanie krytycznego położenia doprowadził pokrzywdzoną A. B. do obcowania płciowego lub do poddania się innej czynności seksualnej, tj. o czyn z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2012 r., uniewinnił ww. oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu rozstrzygając jednocześnie w przedmiocie wydatków i kosztów procesu.

Od tego wyroku apelację wniósł pełnomocnik oskarżycielki Subsidiarnej. Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2012 r., zmienił zaskarżone orzeczenie w zakresie zasądzonych kosztów adwokackich natomiast w pozostałym zakresie utrzymał wyrok w mocy.

Od powyższego orzeczenia została wywiedziona kasacja przez pełnomocnika oskarżycielki Subsidiarnej, w której zarzucono rażące naruszenie przepisów prawa procesowego wyrażające się w naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów – art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.; art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego psychologa ewentualnie psychiatry celem wyjaśnienia motywów popełnienia próby samobójczej w 2000 r. rzutującej na całe życie i zachowanie A. B.; art. 457 § 2 i § 3 k.p.k. poprzez ogólnikowe, dowolne, pobieżne i niecałkowite ustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do zarzutów apelacji, w tym: naruszenia przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych co do: zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań lekarza ginekologa dr J. oraz błędnego ustalenia stanu faktycznego w zakresie braku nadużycia stosunku zależności celem doprowadzenia A. B. do obcowania płciowego; art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z urzędu z dokumentacji pracowniczej pracowników zatrudnionych na podobnym stanowisku pracy w spółce A. w latach od 1997-2010 r., w szczególności odnoszących się do warunków zatrudnienia.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie powyższego wyroku oraz utrzymanie nim w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlega oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza wywiedzionych przez skarżącego zarzutów i przywołanej na ich poparcie argumentacji prowadzi do wniosku, że autor tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w sposób niedopuszczalny, na tym etapie postępowania, zmierza do podważania dokonanych przez Sąd I instancji, zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy, ustaleń faktycznych. Tego rodzaju postępowanie, wielokrotnie już omawiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, po pierwsze nie zyskuje aprobaty, po drugie nie jest w stanie wywrzeć skutku zgodnego z kierunkiem skargi. W szczególności gdy przy użyciu tych samych argumentów, które zostały zasadnie omówione i rozpoznane w toku kontroli instancyjnej, dąży się do sprowokowania ponownej kontroli rozstrzygnięcia Sądu *meriti*.

Przechodząc do poszczególnych zarzutów kasacji zauważyć należy, że tylko zarzut sformułowany w pkt 4 skargi dotyczący naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. spełnia wymogi tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia i jako taki mógłby wpłynąć na decyzję Sądu pod warunkiem, że istotnie ujawniłby uchybienie w omawianym zakresie. Treść poddanego kontroli rozstrzygnięcia nie wskazuje jednak na ziszczenie się tego warunku.

Z uzasadnienia Sądu Okręgowego w sposób jednoznaczny wynika, że wszystkie zarzuty podniesione w apelacji zostały rzetelnie rozpoznane i w sposób wystarczający uargumentowane ze wskazaniem z jakich powodów nie mogły zostać podzielone. Tak w zakresie zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania jak i błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie dość uważna lektura uzasadnienia Sądu II instancji może dziś tylko usprawiedliwiać skarżącego, który podnosi zarzut dotyczący nie dość dokładnej, wręcz pobieżnej i lakonicznej kontroli orzeczenia Sądu I instancji. W takiej sytuacji, celem zwrócenia uwagi pełnomocnika, odwołać należy się do argumentów Sądu II instancji zawartych na str. 4

uzasadnienia, w których została w sposób nie budzący najmniejszych wątpliwości wyjaśniona kwestia niedopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań w charakterze świadka lekarza ginekologa, u którego leczyła się A. B. Podobnie str. 5 uzasadnienia, na której zamieszczono wywody odnośnie co do prawnego-karnej oceny zachowania uniewinnionego. Te wszystkie powody przeczą lasowanej przez skarżącego tezie o obrazie przez Sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k.

Nie trafny jest także zarzut dotyczący naruszenia art. 167 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii psychologa, psychiatry celem wyjaśnienia motywów próby samobójczej A. B. Tak wywiedziony zarzut świadczy dobitnie, że odnosi się on do postępowania Sądu I instancji, wskazać przy tym należy, że powyższy przepis nakłada na sąd *meriti* obowiązek z urzędu przeprowadzenia dowodu, ale tylko wówczas gdy jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Skoro zatem w sprawie z urzędu nie przeprowadzono owego dowodu, a strony także o to nie wnosiły, to uznać wypada, że nie był on konieczny dla prawidłowego określenia odpowiedzialności L. A. Powyższe odnosi się także do zarzutu z pkt 5 kasacji, w którym autor zarzuca zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z dokumentacji pracowniczej pracowników zatrudnionych na podobnym stanowisku pracy w spółce A. Pracownicy spółki zostali w sprawie przez Sąd przesłuchani, a ich zeznania poddane ocenie. Skarżący w zarzucie nie wskazuje nadto nowych okoliczności, których stwierdzenie miałyby zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zarzuty sformułowane w pkt 1 i 2 kasacji ocenić należy jako nieudolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu, zmierzającymi w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych, których to podważenie

pozostaje, co do zasady, niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego.

Stąd też należało oddalić złożoną przez skarżącego kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.